

Kazatel: Josef Hurta

Písně: 149, 275, 311, 302

Čtení: J 2, 1 – 11

Text: J 4, 46 – 54 *Přšel tedy opět do Kány Galilejské, kde před tím proměnil vodu ve víno. V Kafarnaum byl jeden královský služebník, jehož syn byl nemocen. Když uslyšel, že Ježíš přišel z Judska do Galileje, vydal se k němu a prosil ho, aby přišel a uzdravil jeho syna, který už byl blízce smrti. Ježíš mu odpověděl: "Neuvidíte-li zázraky a znamení, neuvěříte." Královský služebník mu řekl: "Pane, pojd', než mé dítě umře!" Ježíš mu odpověděl: "Vrat' se domů, tvůj syn je živ!" Ten člověk uvěřil slovu, které mu Ježíš řekl, a šel. Ještě když byl na cestě, šli mu naproti jeho sluhové a oznámili mu: "Tvůj syn žije." Zeptal se jich, v kterou hodinu se mu začalo dařit lépe. Odpověděli mu: "V čera hodinu po poledni mu přestala borečka." Tu otec poznal, že to bylo právě v tu chvíli, kdy mu Ježíš řekl: "Tvůj syn je živ." A uvěřil on i všichni v jeho domě. – To druhé znamení učinil Ježíš opět v Galileji, kam přišel z Judska.*

Přečtený oddíl nás přivádí do Kány Galilejské, kde byl Ježíš před časem na svatbě. Víme, že tam učinil své první znamení, když proměnil vodu ve víno. Nyní je tam Ježíš zase. A třeba zase uvidíme nějaký ten zázrak! Třeba zázračné uzdravení či dokonce vzkříšení z mrtvých? Bohužel. Musím vás zklamat. Neuvidíme. Ale zázrak se přesto stane. Ale někde jinde, někde v zákulisí, a my vlastně až zpětně poznáme, že se to opravdu stalo.

Nuže do Kány přišel Ježíš. Káňané ještě vzpomínají na onu veselou svatbu, když tu přijde za Ježíšem nějaký královský služebník. Přišel do Kány až z Kafarnaum. To je, asi jako by přišel k nám pěšky ze Vsetína. A že jeho syn je strašně nemocný a že když s ním Ježíš rychle nepůjde, aby ho uzdravil, tak bude moci proměňovat vodu ve víno tentokrát na pohřbu. Ježíš si ale na jeho úpěnlivou prosbu neodpustí jednu poznámku: „Neuvidíte-li znamení a zázraky, neuvěříte.“ Proč to Ježíš říká? Bratři a sestry, mě to pořád vrtá hlavou, proč mu to Ježíš říká? Ten muž přišel prosit o pomoc a Ježíš na něj takhle! Prakticky všichni vykladači to chápou jako výtku. Jako Ježíšův povzdech. „No jo, zase ty zázraky, když je neuvidíte, tak pomalu ani neuvěříte.“ Schválně jsem se podíval do řeckého textu a Žilkův překlad Nového zákona mi to jen potvrdil, že tam stojí jednoduše: „Kdybyste neviděli znamení a divů, nikdy byste neuvěřili.“ Máme to chápat tak, že kdyby nebylo dejme tomu toho prvního znamení na svatbě, tak by nyní ani ten královský služebník z Kafarnaum nepřišel? To je velmi pravděpodobné. Když se vydal na cestu, tak se už musel něco doslechnout a věřit, že má naději. A věřil tomu na základě předchozích znamení, která Ježíš učinil. A tak tu Ježíšovu poznámku chápu i tak, že znamení a zázraky, které doprovázejí Ježíšovu činnost, jsou potřebné. Mají svůj účel a smysl. Mají podpůrnou funkci pomoci víře. Kdyby jich nebylo, možná by někteří k Ježíši vůbec nepřišli a neuvěřili. Evangelista Jan to na mnoha místech opakuje: „Mnozí uvěřili v jeho jméno, protože viděli znamení, která činil.“ A prvotní církev se v knize Skutků modlí: „Pane, vztahuj svou ruku k uzdravování, čiň znamení a zázraky skrze jméno svého svatého služebníka Ježíše.“ (Sk 4, 30). Někdo to skutečně ke své víře potřebuje. Vidět, zažít, zakusit něco hmatatelného, něco senzačního, nějaké vzrušení, nějakou super akci, aby si pak mohl říci: Ano, Bůh je velký! Haleluja!

I přesto si myslím, že ta poznámka je zároveň Ježíšův povzdech. Ježíše mrzí, že lidé jsou ochotni v něho uvěřit, jenom když udělá nějaký ten zázrak. Myslím, že Ježíš si skutečně posteskl i na adresu Galilejců: „Vy, kdybyste neviděli ta znamení a ty zázraky, tak já nevím, vy byste snad ani neuvěřili.“ Jenže víra založená jen na zázracích bývá velice vrtkavá, chatrná, prostě málo trvanlivá. Jakmile nadšení ze zázraku nebo z čehokoliv bombastického pomine, pak taková víra hned upadá a ztrácí se. Člověk dojede domů a v tom stereotypu života už Boha tolik neprožívá. Ano, na všelijakých super akcích, kde se proměňuje voda ve víno, tam člověk prožívá radost z Boha téměř samovolně. Ale v každodenních všedních povinnostech a starostech je to složitější. A což teprve, když přijde nějaká krizovka, když všechno tak dobře nevychází, jak bychom si přáli, když se víno našeho života mění zpátky ve vodu, když ztrácíme radost, když přichází nemoc, slabost, únava. Kde nyní vzít tolik potřebnou víru. V té chvíli se ukáže, jak mnohem št'astnější jsou lidé, kteří svoji víru nestaví na viditelných zázracích. Kterí neviděli, a přesto uvěřili. Tak to říká Ježíš Tomášovi, který si taky potřeboval na Ježíše sáhnout.

Že to jde i bez vidění zázraků, to dokazuje tento královský služebník. On Ježíše prosí: „Pane, pojd', než mé dítě umře!“ Je tam řečeno doslova, že ho prosil, aby Ježíš sestoupil k němu do Kafarnaum. Kána byla v horách, zatímco Kafarnaum dole u moře. A my v té prosbě zároveň slyšíme: „Pane, sestup do mé bídy, do mého trápení. Sestup z duchovních výšin, tady z té Kány svatebního veselí a hojnosti vína do bídy a starostí jedné rodiny v Kafarnaum postižené nemocí a blízkostí smrti. Smrt už pomalu sahá na mého syna. Pane, tady není čas otálet. Přijď ke mně domů. My tě zoufale potřebujeme.“

A tu Ježíš odpoví naprosto nečekaně a překvapivě. "Vrat' se domů, tvůj syn je živ!" Co? Cože? Takovou cestu jsem vážil za Ježíšem jenom proto, aby mě Ježíš takto odbyl? Bratři a sestry, my z dalšího víme z textu, že v té chvíli se stal zázrak. Ale teď jsme nic neviděli. A ani ten královský služebník žádný zázrak neviděl. Byl postaven před pouhé Ježíšovo slovo. „Tvůj syn je živ“. Ale má tomu věřit? Má jít zpátky domů tu dlouhatánskou cestu ve víře, že je jeho syn zdrav? Do Kány šel s nadějí, že Ježíše přivede ke svému synovi. Teď zjistil, že si nemůže Ježíše dovést za ruku až do domu. Teď už ví, že půjde zpátky s prázdnou. Nemá nic, jen to Ježíšovo slovo. Nic dalšího, co by ho ujistilo ve

víře. Sola skriptura, řekli by naši reformační otcové. Pouhé slovo Boží, na to jsme ve víře odkázáni. Bratři a sestry, jak jsme na tom my? Co máme k dispozici pro svoji víru? Jak je nám ten královský služebník najednou blízký! I my jsme možná jako on slyšeli o úžasných Ježíšových činech a chtěli bychom, aby totéž činil i u nás. Ale máme v ruce jenom Ježíšova slova, jenom tu Bibli. Budeme i přesto věřit? Není to pro víru málo? Je jistě dobré, když něco úžasného s Bohem také zažijeme, ale častokrát nemáme nic, než jen to slovo.

A evangelista Jan to říká jasně: „Ten člověk uvěřil slovu, které mu Ježíš řekl, a šel.“ Zkuste si to představit. On jde domů, 25 km zpáteční cesty, a věří, že jeho syn je zdrav. Neviděl žádný zázrak. Je na cestě jen s Ježíšovým slovem a svojí vírou. Až dorazí domů, teprve pozná, že nevěřil nadarmo. To je, bratři a sestry, náš život. Jdeme životem, či spíše vracíme se do svého pravého nebeského domova a nemáme nic, jen to Boží slovo a svoji víru. A věříme, že doma poznáme, že jsme uvěřili pravdě. Je to šíleně napínavé. Někdo to napětí nevydrží a víry se pustí a trápí se. A kdyby nás nikdo ve víře neutvrzoval a nepodpíral, kdoví, zda bychom si i my tu víru uchovali až do cíle? Ale Bůh nám posílá do cesty bratry a sestry, kteří nám pomáhají. Každý máme jen částečné poznání pravdy. Ale když to dáme dohromady, tak se z toho může poskládat mozaika, která dává dohromady, že Bůh má přece jen pravdu i moc.

A tak ještě když byl ten člověk na cestě, šli mu naproti jeho sluhové a oznámili mu: "Tvůj syn žije." Oni nevěděli, kdy mluvil s Ježíšem a on nevěděl, kdy se jeho syn uzdravil. A tak se jich zeptal, v kterou hodinu se mu začalo dařit lépe. Odpověděli mu: "Včera hodinu po poledni mu přestala horečka." Tu otec poznal, že to bylo právě v tu chvíli, kdy mu Ježíš řekl: "Tvůj syn je živ." Bratři a sestry, jak je to pro člověka těžké, když by musel jít se svou vírou až do cíle sám. A jak úžasná je to pomoc, když tvoříme církev, kde se ve víře sdílíme, sdělujeme si své zkušenosti a tím posilujeme navzájem svoji víru. Jaká je to úžasná pomoc! Společenství věřících. Až si říkáme, jak může být někdo se svou vírou sám? Jak to může vydržet? Vždyť to je k neunesení! My se tak potřebujeme! Potkávat se na cestě, sdělovat si své dojmy, zajímat se o to, s čím zrovna kdo zápasí. Jeden má slovo, druhý zkušenost, když to dáme dohromady, což nebudeme všichni povzbuzeni ve víře? To si snad má každý vystačit sám? Nikdo přece nemá všechno. Každý má jen něco. A taková je celá církev. Různé údy těla Kristova, které si vzájemně slouží. Proto čteme, že když si takto ještě na cestě vzájemně vyměnili své poznatky a zkušenosti, tak „uvěřil on i všichni v jeho domě.“

A tak můžeme jít ve víře dál. Můžeme jít až za to reformační sola skriptura a sola fide a dostat se možná až Jakubově epištole, kterou ještě Luther pokládal za „slaměnou“. Víra potřebuje být utvrzována skutky a skutky dokládají pravou víru. Víra bez skutků je mrtvá. A to doslova. Představte si totiž, co by se stalo, kdyby ten otec s vírou v Ježíšovo slovo přišel domů, a tam by našel svého syna mrtvého. V tu ránu by vzala za své i celá jeho víra. Ukázala by se jako marná. Živá víra, ačkoliv je založena na slovu, tak to slovo nevisí jen tak ve vzduchu, ale je založeno na skutecích. Ovšemže především na velikých skutecích Božích. Ježíš nejen řekl, že „tvůj syn je živ“. On toho syna také skutečně uzdravil. U Ježíše vždycky víra byla podložena skutky. On nemluvil do větru. A když něco řekl do větru, tak se ten vítr utišil! Ježíšova slova a jeho mocné činy - to je jako líc a rub téže mince. Jeho slovo zároveň znamenalo čin. Zároveň něco působilo. Když Ježíš řekl: „Tvůj syn je živ“ tak to slovo se stalo. Boží slovo se děje. Stává se skutečností. Víra není sebeklam. Ona nevidí zázraky tam, kde žádné nejsou, ale tam kde skutečně jsou. Kdyby se ten Ježíšův zázrak reálně nestal, tak by to znamenalo konec i pro víru. I apoštol Pavel říká: „Nevstal-li Kristus z mrtvých, marná je vaše víra. Jestliže mrtví nevstanou, pak jezme a pijme, neboť zítra zemřeme. Boží slovo je kryto Božími skutky. Když Ježíš řekl: „Kdo věří v Syna, má život věčný“ a vy věříte v Syna Božího, tak prostě máte život věčný. I když ho zatím nevidíte a ani nevíte, jak bude vypadat. Zatím plni očekávání jdete s touto vírou k cíli, abyste to tam poznali. Ale ten život už máte. To slovo platí. Vrat' se domů. Syn je živ.

Modlitba: *Pane Ježíši, tak nevíme, jestli tvému slovu máme věřit, když kolikrát nevidíme okamžité výsledky. Prosíme, pošli nám do cesty někoho, kdo by nám třeba nějakou svou zkušeností pomohl postavit se vírou na tvé slovo, tak abychom víru neztratili dřív, než dojdeme domů. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, přimlouváme se za ty, kteří se trápí pro bolest, nemoc a utrpení svých blízkých. Posiluj jejich víru, odkázanou jen na tvé slovo, které je pravda. Dej unést to napětí víry, která často nevidí, tápe, spoléhá, doufá, klesá a pozvedá se k důvěře v Tebe, který všechno víš, vidíš a máš moc. Dej naší víře trpělivost a odvahy. Prosíme tě, uť nás navzájem jeden druhého podpírat, povzbuzovat, posilovat, dávej nám lásku, abychom věděli jak ke komu promluvit, abychom nezraňovali, ale potěšovali. Prosíme za ty, kteří jsou v těžké životní situaci, kteří se cítí odmítní, nepochopení, odstrčení. Modlíme se za děti, dej, aby nacházely jistotu a bezpečí domova, modlíme se za rodiče, abys jim dával naději, když vidí, jak se děti ztrácejí ve světě a vzdalují se od společenství tvého lidu. Prosíme za církev, ať si nepřivlastňuje tvoji moc a autoritu, ale dělá prostor tobě, který jsi Pánem církve i celého světa. Kéž naše slova i činy jdou ruku v ruce spolu a spolu vykonají mnoho dobrého. Amen.*